

Comeback met bizarre criminelen

Ze zijn terug, samen, in het theater. Met *De infiltrant* gaan Mohammed Azaay en Karim El Guennouni op de maffiatour.

LORIANNE VAN GELDER

Het duo vormde afgelopen herfst de helft van de cast van het VPRO-programma *Harirah*, maar nu zijn ze weer gewoon de Varkensfabriek. *De infiltrant* is *The Sopranos* meets *Reservoir dogs* meets *Sin City* en ook nog *The Godfather*. "Alsof het een fucking film is," zegt El Guennouni grijnzend, een citaat uit de voorstelling halend. Toch moest het niet de zoveelste maffiafilm op toneel worden. "We hebben er veel gekke dingen in gestopt. Een schaap bijvoorbeeld. En het speelt niet in een Italiaanse, maar in een Marokkaanse familie," legt El Guennouni uit. Het is de comeback van de theater-

Azaay en El Guennouni laten geen stereotypen zien, integendeel

signatuur van de Varkensfabriek. El Guennouni en Azaay begonnen ooit met de cabaretse voorstelling *De varkensfabriek* op de Parade. Toen dat debuteert een onverwacht succes bleek, zijn de twee onder die naam doorgegaan. Hun theater zit vol absurde typetjes: een racistische Surinamer, een doofstomme rapper, een Marokkaanse godfather. Een paar van die personages kwa-

El Guennouni en Azaay begonnen ooit op de Parade met de cabaretse voorstelling *De varkensfabriek* FOTO JEAN VAN LINGEN

men ook in *Harirah* terug. "Maar theater is veel leuker", benadrukt Azaay. "Dan spelen we zestien typetjes op een avond, non-stop. Het is topsport, maar als het lukt is het magisch."

De vertaling van het mythische genre van de maffiafilm naar een Amsterdams crimineel circuit van Marokkanen roept meteen associaties met de actualiteit op. Maar daar

gaat het niet om, stellen de twee theatermakers resoluut. "We zijn Marokkaans, daarom speelt het in een Marokkaanse familie," zegt El Guennouni. "Marokkanen lijken op Italianen. We zijn mediterranen. Een paar overeenkomsten zijn dat we constant bezig zijn met eten, bijna ziekelijk gastvrij zijn en dat we hechten aan familie. We hebben het naar onze belevingswereld vertaald."

De tekst, geschreven door Victor Meijer, is een explosie van bizarre woordspelingen en fantastische namen. Olga de Oostbloksnol, Johannes de Sloper, Mamoud de Farao. En het verhaal is een aaneenschakeling van kolderieke gebeurtenissen met één geheim: wie de infiltrant is. Zal het Mimoun zijn, die uit een klein dorp naar de grote stad komt? Of Hassanova, de kruimeldief die steeds verder afglijdt?

"Het gaat over loyaliteit. In een crimineel circuit heeft vriendschap gevolgen", zegt Azaay. "Tot hoever blijf je trouw aan je vrienden?"

Azaay en El Guennouni hoeden zich voor clichés. "Recensenten riep eerder wel eens dat we alleen stereotypen laten zien, maar dat doen we niet. We gooien de clichés juist om. *De infiltrant* is een maffia-voorstelling, maar dan filmisch gemaakt, met special effects," zegt Azaay. El Guennouni vult aan: "Het gaat heel ver, Tarantino-achtig – naja, we moeten een beetje bescheiden blijven – maar wel met liquidaties, lichamen in stukjes gehakt en dan met muziek eronder. Grimmig maar komisch."

Het plan is voorstellingen te blijven maken, hopelijk met een vooruitzicht op structurele subsidie. Azaay: "Theatermaken is mooi. Precisiewerk. Je wordt niet gestuurd door een regisseur. We zien het als onze taak als theatermakers om een wereldbeeld neer te zetten, vanuit onze point of view."

De Infiltrant, 2, 3 en 4 februari in Theater Bellevue.
www.grunfeld.nl

Het paar
03-02-10